

δικαιώματα εἰς αὐτοὺς, ἅτινα τῶντι ἀνεκούρισαν τὴν οἰκτρὰν ἐκείνην τῶν ἐγχωρίων κατάστασιν, καὶ κατέστησαν τὰ θεμέλια τῆς ἐνεστώσης καὶ μελλούσης εὐημερίας τῆς νήσου. Κατὰ τὰ δικαιώματα ταῦτα ὑπαχθέντες ὑπὸ τὸν Σατράπην τῆς Ῥόδου ἐγενόμεθα σχεδὸν ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῆ ἐλευθερία, φόροι εὐτελέστατοι, διοικήσεις τοῦ τόπου ὑπὸ ἀρχῶν ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἰδοὺ τὰ δικαιώματα. Ὁ Σουλτάν Μαχμούτης τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἐχορήγησε καὶ τῇ Πάτρῳ, Λέρῳ, καὶ Ἀστυπλαιῖα, αἵτινες σὺν τῇ Καλύμῳ ἀποτελοῦσι τὴν λεγομένην τετράνησον, πληρόνουςαι ὅλαι ὁμοῦ φόρον 80,000 χιλ. γροσίων.

Κατὰ ταῦτα σχεδὸν ἐγένετο δημοκρατικὸν τὸ πολίτευμα τῆς νήσου· ἀλλ' ἡ ἀπληστία καὶ αἰσχροκέρδεια τῶν προυχόντων, ὑφ' οὓς σχεδὸν ὁ λαὸς ὑπόκειται ἕνεκα τῶν ὑπερόγκων χρεῶν δὲν ἀφῆκαν καὶ ταῦτα ἀθικτα· ὁ λαὸς εὐρέθη εἰς δυσχερῆ θέσιν, καὶ κατὰ τὸ 1840 ἐκινήθη ἐμφύλιος πόλεμος ἀνά μέσον τῶν ἐγκατοίκων, ἐξερχομένων καὶ πολεμούντων ἐν τῇ πεδιάδι, ὅτε καὶ ἐφρονεύθησαν ἱκανοί. Πράγμα παράδοξον ἐν τῇ τοιαύτῃ νήσῳ, ἀλλὰ καὶ δεικνύον συγχρόνως πόσον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐκτιμᾷ τὰ διὰ θυσίας κατακτηθέντα δικαιώματά του, καὶ πόσον γνωρίζει νὰ τὰ υπερασπίζηται, ὅταν ταῦτα καταπατῶνται. Αἱ μόναι λοιπὸν ἀρχαὶ τῆς νήσου εἶναι εἰς δῆμαρχος μετὰ ἐνὸς ταμίου καὶ ἐνὸς γραμματέως, οἵτινες μετὰ τοῦ συμβουλίου τῶν προκρίτων δικάζουν καὶ πάσαι τὰς τοπικὰς διαφορὰς. Ὑπάρχει δὲ καὶ εἰς διοικητῆς Ὀθωμανὸς Ἀγῶς καλούμενος, καὶ ἀπὸ τοῦ Σατράπου τῆς Ῥόδου πρὸσπόμενος, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχων ἰσχύν. Οὗτος εἶναι καὶ ὁ μόνος ἐν τῇ νήσῳ Τούρκος. Ὁ πληρονόμενος ἐτησίως εἰς τὴν Τουρκίαν φόρος εἶναι ὀλιγώτατος ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου, ἀναβαίνων εἰς 35,000 γροσίων μόλις. Τὰ δὲ λοιπὰ εἰσοδήματα τοῦ τόπου μένουσιν ἐν τῇ τῆμερίῳ τῇ κοινότητος, χρησιμεύοντα εἰς δικαστικούς ἀγαθοεργούς σκοπούς καὶ διαχειριζόμενα ὑπὸ τοῦ ταμίου, ὅστις μετὰ τοῦ δῆμαρχου ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ἐν μόνον ἔτος.

Ἐκκλησιαστικῶς ἡ Καλύμνος ἔχει ἓνα ἐπίσκοπον, συμπεριλαμβάνοντα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ καὶ τὰς νήσους Λέρου καὶ Ἀστοπάλαιαν. Ὁ νῦν ἐπίσκοπος καλεῖται Διονύσιος καὶ εἶναι ἐκ Σάμου, ἀνὴρ μουσικώτατος καὶ ὁπωσδήποτε συγκεκριτημένος. Ἐκκλησίαις ἔχει ἱκανὰς, ἐξ ὧν διαπέσει μᾶλλον ἢ ἐν τῇ πόλει ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας, οὗσα καὶ μητρόπολις, οἰκοδομηθεῖσα πρὸ 60 σχεδὸν ἐταυτῶν, εὐρύχωρος καὶ τρισυπόστατος, καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, οἰκοδομηθεῖσα πρὸ τινῶν ἐτῶν. Περὶ τὴν Καλύμνον εἶναι καὶ πολλαὶ νησίδες ἔρημοι, εἰς αἷς μεταβαίνουνσιν οἱ Καλύμνιοι πρὸς γεωργίαν. Τοιαύτη εἶναι ἡ Ψέρμος, ἡ Τελένδος κ.λ.π. Μεταξὺ τῆς τελευταίας ταύτης καὶ τῆς Καλύμνου σχηματίζεται λιμὴν μέγας, χωρῶν ὀλοκλήρους στόλους, καὶ ἱκανῶς βαθύς. Ἡ Ψέρμος κεῖται πρὸς Ἀ. τῆς Καλύμνου, ἡ δὲ τελευταία πρὸς Δυσμάς.

Ἐν Τελένδῳ ὑπάρχουσι πολλὰ λείψανα ἀρχαῖα ἐπιστήμων Ῥωμαϊκῶν οἰκοδομῶν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐ-

τῆς ὄρος ὕψηλόν, Ἁγιος Κωνσταντῖνος καλούμενον, λίαν ἀπότομον, ὅπου ὑπῆρχε μονὴ νῦν καταστραμμένη.

Ἡ Καλύμνος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως κατέχει μέρος ἐπίσημον· μεταξὺ τῆς παρ' αὐτὴν θαλάσσης καὶ τῆς ἀντίπεραν ὁχθῆς τῆς Μ. Ἀσίας τῷ 1825, 29 Αὐγούστου, συνεκροτήθη πεισματωδεστάτη ναυμαχία μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου διοικουμένου ὑπὸ τοῦ ἥρωος Ἀνδρέου Μιαούλη καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν ναυτικῶν, καὶ τοῦ Τουρκο-Αἰγυπτιακοῦ στόλου, διοικουμένου ὑπὸ τῶν Τοπάλ καὶ Ἰβραήμ πασσᾶ. Τὰ Ἑλληνικὰ πλοῖα, δεῖξαντα ἀπαράμιλλον ἡρωισμόν, μετὰ πολλὴν ἀντίστασιν ἐνίκησαν, καὶ ἄλλα μὲν τῶν ἐχθρικών πλοίων κατεκράτησαν, ἄλλα δὲ ἐβυθίσθησαν αὐτανδρα, καὶ πλεῖστοι τῶν Τούρκων ναυμάχων ἐζωογήθησαν.

Ἐγγραφον ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Ἰανουαρίου τοῦ 1862.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Δ. ΤΑΤΛΑΡΙΟΣ.

(Φοιτητῆς τῆς νομικῆς.)

ΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΑΛΥΜΝΟΥ (1).

—000—

Μοναχογιὸς ψνχομαχεῖ στῦν καραβιοῦ τὴν πλώρη
Δὲν ἔχει μάτα γὰ τὸν κλαί, κύρι γὰ τὸν πορᾶται.
Μῆτ' ἀδελφὸν, μῆτ' ἀδελφὴ γὰ τὸν μυρολογᾶται.
Μόνος ὁ καπετάνιος τοῦ εἰς τὸ δεξιὸ τοῦ πλάγι
Μὲ μὲν γωνὴ λυπητερὴ γυρίζει καὶ τοῦ λέγει
Νοσιὰ λαλεῖ τὰ σύννεφα βορρῆιας ρίπτει τὸ χιόνι,
Καὶ σήκου γαυτὴ μου γὰ ζῆς, σήκου καλέ μου γαυτὴ,
Νὰ κουμπασάρης τὸν καιρὸ γὰ μποῦμε σὲ λιμῶνα.
Ἐκεῖνος μ' ἀναστεναγμοῦς λέγει τοῦ καπετάνιου
Φέρτε με δυὸ γὰ σηκωθῶ, καὶ δυὸ γὰ γ' ἀκουμπίσω,
Καὶ φέρτε μου τὴν χάρταμου καὶ τ' ἀργυρὸ κουμ-

πάσο,

Νὰ κουμπασάρω τὸν καιρὸ γὰ μποῦμε σὲ λιμῶνα.
Θωρεῖτ' ἐκεῖνο τὸ βουνὸ, τὸ ὕψηλὸ καὶ μέγα;
Ἐκεῖ θ' ἀράξετε καὶ σεῖς, ποῦ γαι βαθὺς λιμῶνας.
Καὶ μὴ με χῶσετε μακρὰ, μῆτε καὶ χαμηλάκια,
Μόνο σιὴν ἄκρα τοῦ γαλοῦ, ποῦνε τὰ γαλικάκια.
Ν' ἀκούω ἄχνα τοῦ γαλοῦ, καὶ ἄχνα τοῦ πελάγου,
Ν' ἀκούω τὰ ναυτόπουλα γὰ δὲν τὸ εἶ χεῖα μόλα.
Πάρε καιρὸ τὰ σύννεφα, καὶ σὺ βορρῆια τὰ λόγια
Κ' ἀμέτε τα τῆς μάτας μου γὰ λέη μυρολόγια.

Δίστιχα.

1.

Τὰ δάκρυα μου σὲ σώουσι, κυρά μου, γὰ ζυμώσης,
Κ' ἡ λαῦρα τῆς καρδιούλιας μου τὸν ψοῦγρο γὰ πυ-
ρώσης.

(1) Τὸ πολὺστιχον τοῦτο ᾄσμα καὶ τὰ λοιπὰ δίστιχα σχεδὸν πάντα μοὶ ἔδωκεν ὁ φίλος μου, ὁ μουστραφῆς Κ. Νεοκλῆς Καλαβρός, ἡμέτερος συμπατριώτης, καὶ νέος ἱκανῶν προτερημάτων, φοιτητῆς δὲ τῆς Ἰατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. ἔχει δὲ ταῦτα πάντα ἐν μνήμῃ συνειλεγμένα, καὶ χάριτας πολλὰς ὁμολογῶ αὐτῷ διότι παρέσχε μοὶ ταῦτα.

2.
Τράβα μαχαίρι βάρει μου, ἔχ' ἔγνοια τὴν καρδιά μου,
Τιατί 'σαι μέσα, ἀγάπη μου, μὴ λαβωθῆς κυρά μου.

3.

'Η ἀγάπη θέλει φρόνεσι, θέλει ταπεινώσῃ,
Θέλει λαγοῦ περπατηξιά, πουλιοῦ γρηγοροσύνη.

4.

Ἀπόψε σ' ὠνευρέθηκα, κ' ἀγκάλιαξα τὰ ροῦχα,
Κρίμα τὸν ὕπνο ποῦ χάσα καὶ τὴν χαρὰν ὅπου χα

5.

Μὲ τῆς ἀγάπης τὴν φωτιά ὅποιος καὶ, δὲν γζαίρει,
Μ' ἄν γζάνη καὶ καρμιά φορὰ, πάλι γεράς τοῦ μέ-
νει.

6.

Ἀγάξι, ἀγάλα μὲ καιρὸ, καὶ σιγαρὰ μὲ μῶδο.
Σὲ βάλλω μὲσ' σ' ἀγκάλια μου, ξεφουντωμένο ρόδο.

7.

Ποῖος κρῖνος ὠραιότατος σ' ἔδωκε ταῖς ἀσπράδες,
Καὶ ποιά μηλιά σου ἔδωκε ταῖς ροδοκοκκινάδες ;

8.

Τὰ μάτια σου λαλοῦν λαλοῦν, καὶ μέσα ψυχαλίζουν
Καὶ τὴν καρδιά τοῦ κάθε νειοῦ βαθυάτην ἀκοιτίζουν.

9.

Τὰ μάτια τῆς τῆς ἀγαπῶ, δὲν εἶναι τόσον μαῦρα,
Μὰ τὸ καμαροφρεῖδι τῆς εἶναι καρδὸς καὶ λαῦρα.

10.

Τὰ μάτια σου ὅποιος τὰ φιλεῖ, καὶ ἀνεῖλεται τὸ μέλι,
Σκλάβος ὡς τὸν πουλήσουνε στῆς Μπαρμπαραξῆς
τὰ μέρη.

11.

Γι' ἀγάπα με γι' ἀρνήσουμε, γιὰ πὲς τῶν ἐμματιῶν
σου
Νὰ μὴ μὲ σαῖτεύουνε, 'σὰν θὰ περνῶ 'πομπρός
σου.

12.

Τρεῖς χάραξ σου 'δοσεν ὁ Θεός, σὰν τὴν ἀγιά
Τριάδα.

Τὰ κάλλη, καὶ τὴν ὁμορφιά καὶ ὅλη τὴ νοστιμάδα.

13.

Ποῖος εἶδε ψάρι 'στὸ βουνὸ καὶ θάλασσα σπαρμένη;
Ποῖος εἶδε τοῦτο τὸν καιρὸ ἀγάπη 'μπιστεμένη ;

14.

Τὴν ἀγαπῶ παρδρεύουσι, 'πέτε μου τί γὰ κάμω.
Νὰ βρῶ μαχαίρι γὰ σφαγῶ, γζὰ τὰ βουνὰ γὰ πάρω ;

15.

Τὰ εἰκοσί μου δάκτυλα, ποῦ ρίξουν τὸ κορμί μου,
'Η μπάλαις γὰ τὰ φάγουνε, ἄρ σ' ἀρρηθῶ πουλίμου.

16.

'Ολοι μου λὲν ἀρρήσου τὴν, κ' ἀπολησμονήσῃ τὴν
Μὰ γὰ λέω 'πὸ μέσα μου, Χριστέ μου, μπρόδα λέ
τὴν.

17.

'Αναστενάξω κ' ὁ καρπὸς μαυρίξει μου τὰ ροῦχα
Δὲν μοῦ τ' ἀσπρίξ' ἄλλη καρμιά, μόν' ἡ ἀγάπη
ποῦ χα.

18.

Τέσσαρες στόλοι τοῦ σπητιοῦ, ὅπου 'χετε τὸ βάρος,
Πέτε τῆς γὰ 'ρτη γὰ τὴν δῶ, πρὸ τοῦ τὴν πάρ'
ὁ χάρος.

19.

'Ιως ἐγὼ σ' ἀγάπησα πράγματα γιὰ λογάρι ;
Μόνον πῶς ἦσουν ὁμορφὴ καὶ εὐγενικὸ κλοτάρι.

20.

Δεκαεννιά γαρούφαλα ποτὲ γάστρα δὲν ἔχει
Κ' ὅποιος γαπᾶ καὶ λησμονᾶ κρίμα γὰρ ἄς καὶ ἔχη.

21.

Δὲν θέλω γὰ 'πὸ πάνω σου, πρᾶμα ποῦ γὰ 'χη πόνο,
Στὰ χεῖλη καὶ 'στὰ μάγουλα γὰ σὲ φιλήσω μόνο.

22.

'Στὸ παραθύρι κάθεισαι, ἔχεις κ' ἄλλαις κορτά σου
Μὰ σὺ 'σαι ἡ μισκοκαρφιά, κ' ἡ ἄλλαις τὰ κλω-
γιά σου.

23.

Δυὸ 'μάτια 'χεις, πουλάκι μου, πολλαῖς καρδιάς
μαραίνουρ,
Τὸν ἄνθρωπον τρελλοῦρουσι, καὶ μένα κουζουλαί-
νουρ.

24.

Δώδεκ' ἀηδόνια σοῦ 'φερα μικρὴ μου 'στὴν αὐλή
σου
Νὰ κελαδοῦν, γὰ σὲ ξυπνοῦν, γὰ σκάσουν οἱ ἐχ-
θροί σου.

25.

Κοιμᾶτ' ὡς κρῖνος 'στο βουνὸ, ὡς πέρδικα 'στὰ δάση,
Κ' ἀφήστε τὸ πουλάκι μου τὸν ὕπνο γὰ χορτάση.

26.

Ν' ἀναστενάξω ἤθελα, φοβοῦμαι ἀπὸ κάστρο,
Μήπως ἀνάψῃ καὶ καὶ τὸ μάγουλο σου τ' ἀσπρο.

27.

Τὰ μαῦρα 'μάτια τὰ 'χαμεν ὁ ἔρωτας μὲ πόθορ,
Τὰ γαλανὰ μὲ τὸ ψῆφι τ' ἀρέσουν τῶν ἀνθρώπων.

28.

Μισεύω, κ' ὅλα τὰ πουλιά κλαῖνε τὸν μιστὸ μου.
Κλαῖε καὶ τὸ πουλάκι μου τὸν ἀποχορισμὸν μου.

29.

Μισεύω, φίλοι, κλαῖτέ με, καὶ σεις ἐχθροί χαρήτε,
Καὶ σεις γεικοροπούλαις μου τὰ μαῦρα φορεθῆτε.

30.

'Στὰ ξένα σοῦ θυμήθηκα, ἥλιος μὲ παρηγόρα,
Σώπα, ξεράκι, καὶ μὴν κλαῖς, κ' ἐγὼ τὴν εἶδα τώρα.

31.

'Εγὼ 'μαι μάϊσσας παιδί, καὶ μά γζα δὲν φοβοῦμαι.
'Εχτός ἄρ μὲ σκοτώσουνε 'στὴν κλίτη ποῦ κοιμοῦ-
μι.

32.

Ὅταν περῶ καὶ δὲν μιῶ, γὰ χαίρει ἡ καρδιά σου,
Τὸ κάμω γὰ τὴν γειτονιά, μὴ βγάλη τ' ὄνομά σου.

33.

Ἀγαπημένη τῶν πολλῶ, ἀγάπα με καὶ μέγα,
Μὴν ἀγαπᾷς πολλοὺς, πολλοὺς, καὶ χάσῃς με καὶ
μέγα.

34.

Συγχοροτεύουν οἱ καιροὶ τοῦ θεοῦ ἄνταρωθοῦμε,
Ποῦ θεὸς γὰ σμίξοιμε τὰ δυὸ γὰ παραπορευοῦμε.

35.

Μικρὸς ἦμα ἡμῶν θάσανα, μικρὸς ἦμα ἡμῶν ἡμῶν πᾶθη,
Μικρὸς τὴν ἔμπερδεύθηκα τὴν ἰδική σ' ἀγάπη.

36.

Τὶ ἄπονη ἔχεις καρδιάν, καὶ γνώμην τοῦ σιδήρου,
Καὶ δὲν ἔμποροῦν τὰ λόγια μου σ' ἀγάπη γὰ σὲ
φέρουν;

37.

Θὰ φύγω, κόρη λιερῆ, καὶ ἔβγα εἰς τὸ δῶμα,
Νὰ μοῦ πηρ, σὺρε στὸ καλὸ, μὲ τὸ γλυκὺ σου στόμα.

38.

Κὶ ἂν σ' ἐρωτήσῃ ἡ μάνα σου, τί θέλεις ἄντ' ἐπὶ
δῶμα,
Τὸ σεντουζάκι ἔπλυνα καὶ ἔχασα τὴν βελόνα.

39.

Ἡ γύστα ὄραις δεκατρεῖς ἔμορο ταῖς τρεῖς κοιμοῦ-
μαι.
Ταῖς ἄλλαις τρεῖς ἐξοπιητὸς καὶ σένα ἐνθυμοῦμαι,

40.

Τὶ γὰ τὸ κάμω, γὰ τὸ λὶς πῶς ἀγαπᾷς ἐμένα,
Καὶ τῆς καρδιάς σου τὰ κλειδιά ἄλλοῦ γὰ χης δο-
μένα;

41.

Στὴν παραπάνω γειτονιά στέκ' ἔνα κυπαρίσσι,
Κὶ ἔχει καὶ στὴν ριζοῦλα του μιὰ κρυσταλίνα
βρύση.

42.

Ἀγάπη δὲν ἐκάτεχα, γιατί' ἔμορνε κοτέλι,
Τώρα τὴν ἔδοξίμασα, γλυκιά γαι σὰν τὸ μέλι.

43.

Θέλω τὸν οὐρανὸν χαρτί, τὴν θάλασσα μελάνη,
Γὰ γὰ σοῦ γράψω λιερῆ, ὅσα ὁ νοῦς μου βάρει.

44.

Εἶδα σε τὸ βράδυ, βράδυ, τώρα τὸν ἔσπεριτὸ,
Κὶ ἤτηρες τὸν νοῦν μου ὄλω, καὶ ὄλω μου τὸ λο-
γισμό.

45.

Χέρι μὲ χέρι πιάστερε, τρέμ' ἡ καρδιά μου, τρέ-
μαι,
Ὅσων τὸ ἀμπελόφυλλο, ποῦ σείουν οἱ ἀνέμοι.

46.

Στὸν οὐρανὸν θεὸς ἄραβῶ εἰς τὸν κριτὴ τοῦ κόσμου,
Νὰ δῶ ἂν θὰ σὲ πάρω γὰ ματάκια μου καὶ γῶς μου

47.

Σοῦ στέλλω χαιρετίσματα μὲ τὸ χελιδονάκι,
Ποῦ γε στὸ δρόμο γρήγορο, καὶ εἶναι πιστὸ πουλάκι.

48.

Τὰ μάτια σου γαι λαμπυρά, λάμπ' ἡ περπατιζιά
σου,
Κὶ ὅλος ο κόσμος ἔλαμψεν ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σου.

49.

Γράβα μαχαῖρι βάρει μου, γὰ γλάνη ἡ καρδιά σου.
Καὶ πάρ' ἀπὸ τὸ αἷμα μου, βάρει τὰ μάγουλά σου.

50.

Ἀρεστεράζω, βγαίν' ἀχνὸς καὶ μέσα γέμ' ὁ πόνος,
Καὶ κείνον ποῦ μᾶς χώρισε γὰ μὴν τὸ εὐρ' ὁ χρόνος

51.

Ἐκείνου ποῦ μᾶς χώρισεν ἐσὲ καὶ μὲ πουλί μου,
Κομμάτια γὰ τὸν φέρουνε οἱ σκύλοι στὴν ἀβλή μου.

52.

Δὲν τὸ ἄλιζα, δὲν τὸ ἄλεγα, μήτε στὸν νοῦν μου
τόχα,
Ν' ἀφήσῃς τὸν βασιλικὸ γὰ πάρης τὴ μολόχα.

53.

Ὡς ποτε θὰ μὲ τυραντῆς, καὶ ὡς ποτε θὰ μὲ κρίνης,
Κὶ ὡς ποτε στὸ χεράκι σου γ' ἀκλώσω δὲν μ' ἀ-
γίσεις;

54.

Ἀπόψε τὸ δα τ' ὄνειρο, πικρὸ, φαρμακεμένο,
Πῶς θεὸς γὰ μὲ σκοτώσουρε γὰ σένα τὸν καμένο.

55.

Κὶ ὅταν θὰ μὲ περάσουρε ἀπὸ τὴν γειτονιά σου,
Ἐβγα κρυφὰ τῆς μάνας σου καὶ τράβα τὰ μαλλιά
σου,

(* Ἐπιτεταὶ συνέχεια.)

MARGARITA.

(* Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

* —ooo—

A.

Εἰς μεγάλην καὶ γοτθικὴν οἰκίαν, κατ' ὄψεσιν τῷ 1804
γοιὰ τις γνωστὴ καὶ ἀγαπωμένη ὑφ' ὀλης τῆς συνοι-
κίας ὠνομάζετο δὲ κυρία Λατοῖρ. Ἦτο γυνὴ ἄλλου
καιροῦ, οὐχὶ αὐλικὴ ἀλλ' ἐκ τῆς μεσαίας τάξεως,
πλουσία, εὐσεβὴς, εὐθυμὸς καὶ ἐλεήμων. Ἐξῆ δὲ βίον
μονήρη, καὶ μόνην ἐργασίαν εἶχε γὰ παίξῃ χαρτία
μὲ τοὺς γαίτονάς της καὶ γὰ κάμη ἐλεημοσύνην. Ἐ-
γύετο τὴν δευτέραν ὥραν μ. μ. καὶ ἐδείπνει τὴν ἐν-
νάτην ἐξήρχετο μόνον διὰ γὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν, καὶ ἐνίστα ἐπιστρέφουσα περιπάτει ὀλίγον εἰς
τὴν Βασιλικὴν πλατεῖαν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἶχε διατηρή-
σει τὰ ἔθῃ, σχεδὸν δὲ καὶ τὸ ἐνδυμα τοῦ καιροῦ της,
ὀλίγον φροντίζουσα περὶ τῶν καθ' ἑμᾶς, ἀναγινώ-
σκουσα μᾶλλον τὸ ὠρολόγιον ἢ τὰς ἐφημερίδας, ἀ-